

11 Ιανουαρίου, 1989

[ΝΙΚΗΙΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Αιτητής.

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση,

(Υπόθεση Αρ. 505/86)

---

*Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Οι περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παρο-
χαι) Κανονισμοί του 1980, Καν. 3(2)(β) — Έναρξη προθεσμίας.*

*Ανάκληση διοικητικής πράξεως — Πράξη τροποποιούσα άλλη πράξη
— Η τροποποιητική πράξη εμπεριέχει ανάκληση της προηγούμε- 5
νης και έκδοση νέας πράξεως — Επομένως και προκειμένου να
κριθεί η νομιμότητα της ανακλήσεως πρέπει να εξετασθεί κατά
πόσο ο χρόνος, που παρήλθε από της εκδόσεως της ανακληθείσας
πράξεως μέχρι της εκδόσεως της ανακλητικής πράξεως ήταν ή όχι 10
εύλογος.*

*Αρχή νομιμότητας — Διοικητική πρακτική — Δεν μπορεί να δικαι-
λογηθεί, αν βρίσκεται έξω από τα πλαίσια του νόμου.*

Ο αιτών είναι εκπαιδευτικός. Το 1974 εγκαταστάθηκε στην Αγ- 15
γλία όπου και έμεινε μέχρι την αφυπηρέτησή του από την εκπαί-
δευση το 1980. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα είχε εξασφαλίσει
άδεια απουσίας χωρίς απολαβές. Στις 26.2.85 ο αιτών, που ήταν
ακόμα κάτοικος Αγγλίας, υπέβαλε επιστολή, με την οποία ζήτησε 20
να ενημερωθεί για τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα. Επακολού-
θησε σχετική αλληλογραφία. Την κανονική αίτηση ο αιτητής την
υπέβαλε στις 23.6.85. Με την επίδικη απόφαση, που κοινοποιήθηκε
με επιστολή ημερ. 30.10.85, ο καθ' ου η αίτηση απεφάσισε την συν-
ταξιοδότηση του αιτητή από 1.4.1985.

5 Αργότερα, και συγκεκριμένα το Φεβρουάριο του 1986, όταν ο καθ' ου η αίτηση διεπίστωσε ότι δεν είχαν καταβληθεί εισφορές από τον εργοδότη του αιτούντος (Υπουργείο Παιδείας) για την περίοδο 1974-1980, ο καθ' ου η αίτηση ανεβέωρησε την παρεχομένη σύνταξη, έτσι ώστε κατά τον υπολογισμό της έταυσε να λαμβάνεται υπ' όψη η περίοδος 1974-1984.

10 Ο αιτητής υποστηρίζει πως η σύνταξή του έπρεπε να αρχίζει από την 1.1.85 και πως η περίοδος 1974-1980 έπρεπε να υπολογισθεί κατά τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεώς του.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την Αίτηση Ακυρώσεως, απεφάσισε:

15 (1) Αφετηρία για τον καθορισμό του χρονικού ορίου αιτήσεων για παροχές αποτελεί η διάταξη του κανονισμού 3(2)(β) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχαί) Κανονισμών του 1980. Η διάταξη αυτή τάσσει προθεσμία τριών μηνών. Η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί μέχρι δώδεκα μήνες, αν συντρέχει εύλογη αιτία για παράταση. Τέτοια αιτία δεν συντρέχει στην συγκεκριμένη περίπτωση.

20 Η προθεσμία δεν άρχεται παρά μόνο με την υποβολή αιτήσεως, σύμφωνα με τον καθορισμένο τύπο. Η επιστολή της 26.2.85 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προεκάλεσε την έναρξη της προθεσμίας. Την έναρξη της προθεσμίας προεκάλεσε η υποβολή της αιτήσεως στις 4.6.85. Έτσι σωστά η σύνταξη υπολογίστηκε από 1.4.85.

30 (2) Τα πραγματικά γεγονότα, όπως αυτά προκύπτουν από το υλικό ενώπιον του Δικαστηρίου, είναι ότι κατά την περίοδο 1974-1980 δεν κατεβλήθησαν εισφορές από τον εργοδότη του αιτούντος. Ούτε και ήταν δυνατή η καταβολή τους, αφού ο αιτών δεν είχε κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα οποιεσδήποτε απολαβές. Έκδοση πράξεως, που τροποποιεί προηγούμενη πράξη, αναλύεται σε ανάκληση της προηγούμενης και έκδοση νέας πράξεως με διάφορο περιεχόμενο (Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, β' έκδοση, 1984 παράγραφος 683, σελ. 236).

40 Το πρώτο ερώτημα είναι αν ο χρόνος που παρήλθε από την έκδοση της πρώτης πράξεως μέχρι της ανακλήσεώς της ήταν τέτοιος, ώστε να εμποδίζει τη διοίκηση από του να την ανακαλέσει. Ο χρόνος μεταξύ Οκτωβρίου του 1985

και αρχών Μαρτίου 1986 (που έγινε η ανάκληση) δεν είναι τόσο μεγάλος, ώστε να οδηγήσει σε ακύρωση της ανακλήσεως. Υπό τις περιστάσεις η ανάκληση έγινε σε εύλογο χρόνο και ήταν τόσο επιτρεπτή όσο και επιβεβλημένη.

5

(3) Ο αιτών υπεστήριξε ότι οι εκπαιδευτικοί, που λαμβάνουν άδεια χωρίς απολαβές, παίρνουν πιστώσεις για εισφορές στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η σύντομη απάντηση είναι ότι δεν είναι νοητή οποιαδήποτε ρύθμιση έξω από τα πλαίσια που θέτει ο νόμος. Η σχετική για την παρούσα υπόθεση διάταξη βρίσκεται στο άρθρο 4(1) του Νόμου.

10

Η αίτηση ακυρώσεως απορρίπτεται, χωρίς οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα

15

Αναφερόμενη υπόθεση:

Απόφαση Συμβουλίου Επικρατείας 548/65.

20

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία, μεταξύ άλλων, αρνήθηκαν να υπολογίσουν για σκοπούς σύνταξης γήρατος τις ασφαλιστικές εισφορές του αιτούντος για το χρονικό διάστημα μεταξύ 1.9.84 - 31.1.80 και της απόφασης αναφορικά με την έναρξη καταβολής της σύνταξης από 8.4.85.

25

30

Χ. Ιερείδης, για τον Αιτούντα.

Γ.Φράγκου (κα.), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β' για τους Καθ' ων η αίτηση.

35

Cur. adv.vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ Δ: Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση. Η προσφυγή αφορά συνταξιοδοτικά δικαιώματα του αιτούντος που συμπλήρωσε το 65ο έτος της ηλικίας του στις 8.1.85. Το αίτημά του, που έχει 4 σκέλη, είναι για δήλωση του δικαστηρίου ότι οι παρακάτω αποφάσεις ή παραλείψεις του Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων (που θ'

40

αποκαλώ στο εξής διευθυντή) ή του Γενικού Λογιστή είναι άκυρες και δεν έχουν επιφέρει κανένα νόμιμο αποτέλεσμα.

5 1. Η άρνηση του διευθυντή που περιέχεται σε επιστολή του με χρονολογία 23.5.86 να υπολογίσει, για σκοπούς σύνταξης γήρατος, τις ασφαλιστικές εισφορές του αιτούντος για το χρονικό διάστημα μεταξύ 1.9.74 έως 31.1.80.

10

2. Όπως και η άρνησή του στην ίδια επιστολή να συνυπολογίσει για τον αυτό σκοπό τις πιστώσεις τακτικής εκπαίδευσης της περιόδου 1959 μέχρι 1963, που ο αιτητής σπούδαζε στο εξωτερικό ύστερα από εκπαιδευτική άδεια (παρ. 3 του αιτητικού της προσφυγής).

15

3. Η απόφαση του Γενικού Λογιστή που μνημονεύεται από το διευθυντή στην παραπάνω επιστολή του, "ν' αποσύρει ή απορρίπτει" τις εισφορές που κατέβαλε το Υπουργείο Παιδείας σαν εργοδότης του αιτούντος για την περίοδο που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ανωτέρω, και

20

4. Η απόφαση του Διευθυντή αναφορικά με την έναρξη καταβολής της σύνταξης, δηλαδή, από 8.4.85 .

25

Αναφέρω εξαρχής ότι η υπόθεση μου ανατέθηκε μετά την αποχώρηση του τέως Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου που την εξεδίκασε και επιφύλαξε την απόφασή του. Όταν ήχθη ενώπιόν μου οι δικηγόροι και των δύο πλευρών υιοθέτησαν τις αγορεύσεις τους - γραπτές και προφορικές - που βρίσκονται στο φάκελλο και ζήτησαν την έκδοση απόφασης.

30

Θ' ασχοληθώ τώρα με το ιστορικό επισημαίνοντας συγχρόνως αν και σε ποιό ζήτημα υπάρχει διαφορά. Ο αιτών είναι εκπαιδευτικός. Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του σαν δάσκαλος το Σεπτέμβριο του 1942, αλλά από το 1964 εργάστηκε σαν καθηγητής Μέσης Παιδείας ύστερα από πανεπιστημιακές σπουδές στην Αγγλία, που κράτησαν από το 1959 μέχρι το 1963. Ας σημειωθεί ότι για την περίοδο αυτή του χορηγήθηκε εκπαιδευτική άδεια. Το 1964 ο αιτών

40

έτυχε νέας εκπαιδευτικής άδειας, πάλιν στην Αγγλία, αλλά για μεταπτυχιακές σπουδές αυτή τη φορά. Η νέα άδεια έληξε το 1966 οπότεν επέστρεψε στα καθήκοντα του στην Κύπρο. Το 1974, μετά το πραξικόπημα και την εισβολή, εγκαταστάθηκε στην Αγγλία εργαζόμενος στα εκεί Ελληνικά σχολεία μέχρι την αφυπηρέτησή του από την εκπαίδευση το 1980. Στο μεταξύ είχε εξασφαλίσει άδεια απουσίας χωρίς απολαβές που παρατεινόταν από χρόνο σε χρόνο μέχρι και την έξοδό του από την εκπαιδευτική υπηρεσία λόγω ορίου ηλικίας.

Στις 26.2.85, ενώ ο αιτών ήταν ακόμη κάτοικος Αγγλίας έγραψε επιστολή στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (τεκμ.1 στην προσφυγή) με την οποία στην ουσία ζήτησε να ενημερωθεί για τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του. Με την ίδια ευκαιρία ζήτησε να του αποστέλλεται η σύνταξη σε τραπεζικό κατάστημα που κατονόμασε στην επιστολή του, αλλά του υποδείχθηκε ότι όφειλε να υποβάλει πρώτα αίτηση στο καθορισμένο έντυπο για χορήγηση σύνταξης γήρατος, συνοδευόμενη από τα απαιτούμενα δικαιολογητικά. Η παραπάνω επιστολή του αιτούντος, όπως και το πλείστο της αλληλογραφίας με το Υπουργείο, που ακολούθησε, επισυνάφθηκε στην αίτηση. Είναι τα τεκμήρια I και VIII. Ενώ άλλα έγγραφα ως και αλληλογραφία είναι επισυνημμένα στην ένσταση σαν παραρτήματα 1 έως 5. Περαιτέρω προσκομίστηκε από τους καθ' ων ο σχετικός διοικητικός φάκελλος. Τελικά ο αιτών συμπλήρωσε το νενομισμένο έντυπο, που φέρει ημερομηνία 4.6.85 (παραρτήματα 2 και 3 αντίστοιχα). Δεν αμφισβητείται ότι η επιστολή της 23.6 με την εσώκλειστη αίτηση (παράρτημα 2) λήφθηκαν εκπρόθεσμα την 1.7.85. Με επιστολή ημερομηνίας 30.10.85 (παράρτημα 4), που υπογράφει ο εξεταστής απαιτήσεων, χορηγήθηκε στον αιτούντα σύνταξη γήρατος από την 1.4.85. Όμως ο τελευταίος αμφισβητεί, ανάμεσα σ' άλλα, το χρόνο έναρξης πληρωμής της. Και διατείνεται ότι κατέστη δικαιούχος από 8.1.85 που συμπλήρωσε το 65ο έτος της ηλικίας του.

Αφετηρία και βάση για τον καθορισμό του χρονικού ορίου αιτήσεων για παροχές αποτελεί η διάταξη του κανονισμού 3(2)(β) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχαι) Κανονισμών του 1980. Η διάταξη αυτή τάσσει προθεσμία 3 μηνών για την υποβολή αίτησης για σύνταξη

5 γήρατος από την ημέρα που προβάλλεται η απαίτηση, που στην περίπτωση του αιτούντος είναι η 8.1.85. Όμως από τον κανόνα αυτό επιβάλλεται μια εξαίρεση που προβλέπεται από την επιφύλαξη (proviso) της διάταξης και που ορίζει ότι ο χρόνος μπορεί να επεκταθεί μέχρι 12 μήνες το πολύ υπό την προϋπόθεση ότι συντρέχει εύλογη αιτία για παράταση. Η απόδειξη της συνδρομής του στοιχείου αυτού βαρύνει, με τη ρητή διατύπωση της επιφύλαξης, τον αιτούντα (βλέπε ΚΔΠ 243/80 ημερομηνίας 29.9.80 που τέθηκε σε ισχύ στις 6.10.80 σύμφωνα με τη γνωστοποίηση αρ. 258 ημερ. 19.9.80). Αξίζει να σημειωθεί περαιτέρω ότι το εδάφιο 5 της ίδιας διάταξης ορίζει ότι η σχετική αίτηση υποβάλλεται στον καθορισμένο από τον διευθυντή τύπο, εκτός αν αποφασιστεί διαφορετικά σε ειδική περίπτωση.

15
Είναι η εισήγηση του δικηγόρου του αιτούντος στο υπό συζήτηση θέμα ότι η επιστολή ημερομηνίας 26.2.95 (ανά φερα ήδη σε αδρές γραμμές το περιεχόμενό της) που στάληκε εμπρόθεσμα, συνιστά "απαίτηση" όπως προβλέπεται από τη διάταξη του κανονισμού 3(2)(β). Εν πάση περιπτώσει, σύμφωνα με το επιχείρημα αυτό, ο διευθυντής παρέλειψε να ερευνήσει τους δικαιολογητικούς λόγους που πρόβαλε ο αιτών στη μεταγενέστερη επιστολή του της 23.6.85 στην οποία επισύναψε και το επίσημο έντυπο συμπληρωμένο από τον ίδιο. Έτσι ο διευθυντής, χωρίς γνώση των πραγματικών περιστατικών δεν άσκησε νόμιμα ή δεν άσκησε καθόλου τη διακριτική εξουσία που του χορηγεί η επιφύλαξη του κανονισμού 3(1)(2) για παράταση του χρονικού ορίου πέραν των 3 μηνών. Μεταφέρω εδώ αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα από την παραπάνω επιστολή που περιέχει τους λόγους καθυστέρησης:

35 "Από την 26.2.85 όταν πρωτουπέβαλα την αίτησή μου για σύνταξη μέχρι σήμερα που την ξαναυποβάλλω πάνω σε κυβερνητική φόρμα, παρήλθε αρκετός καιρός. Είμαι σίγουρος ότι θα εκτιμήσετε ότι ο κυριώτερος λόγος της καθυστέρησης οφείλεται στο ότι έπρεπε να γράψω σε συγγενείς στην Κύπρο να ζητήσουν πιστοποιητικά (π.χ. γέννησης) και να τα αποστείλουν".

40 Επίσης ο συνήγορος υπέβαλε ότι ο διευθυντής δεν έδωσε δικαιολογημένη απάντηση γιατί δεν είχε εγκρίνει παράταση. Και στο σημείο αυτό, ούτε η σημείωση στα αγ-

γλικά στην ίδια την επιστολή παράρτημα 3 "late claim not accepted" ούτε η εξήγηση στο παράρτημα 4 ότι για την περίοδο από 8.1.85 έως 31.3.85 δεν χορηγείται σύνταξη γιατί η αίτηση δεν έγινε μέσα σε 3 μήνες, αποτελούν νόμιμη αιτιολογία .

5

Με βάση τον καθορισμένο τύπο αίτησης αλλά και τις ίδιες τις κανονιστικές διατάξεις είναι απαραίτητο να συνοδεύεται η αίτηση από ορισμένα δικαιολογητικά στοιχεία από τα οποία πρέπει να προκύπτει η συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων για απονομή σύνταξης. Μάλιστα το εδάφιο 6 του κανονισμού 3 διαλαμβάνει ότι ο αιτούμενος κάποια παροχή οφείλει να συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις του διευθυντή αναφορικά με την υποβολή της αίτησης ως και τα έγγραφα ή τα στοιχεία που κρίνει αναγκαία για την εξέτασή της. Στο προκείμενο τα στοιχεία αυτά ήσαν (1) πιστοποιητικό γεννήσεως (2) πιστοποιητικό γάμου και (3) βεβαίωση κοινοτάρχη ή ιερέα ότι ο αιτών συζεί με τη σύζυγό του. Έπεται ότι η επιστολή της 26.2.85 δεν ήταν δυνατό αφ' εαυτής να θέσει σε κίνηση το μηχανισμό συνταξιοδότησης. Εφόσον έλειπαν τα απαραίτητα στοιχεία ορθά δεν θεωρήθηκε σαν το εναρκτήριο διάβημα που απαιτεί ο νόμος και είναι εντελώς αδιάφορο αν δόθηκε κάποια διεύθυνση για να αποστέλλεται η σύνταξη.

10

15

20

25

Έρχομαι τώρα στο δεύτερο σκέλος του επιχειρήματος. Ο πρωταρχικός κανόνας υπαγορεύει την πιστή τήρηση εκ μέρους του πολίτη των διοικητικών προθεσμιών ιδιαίτερα στο τομέα της κοινωνικής ασφάλισης και η απόκλιση από αυτόν είναι επιτρεπτή μόνο στις εξαιρετικές και ιδιόμορφες εκείνες περιπτώσεις που η μή τήρησή του δικαιολογείται σοβαρά από την ίδια την πραγματικότητα. Κατά την εκτίμηση επομένως μιας συγκεκριμένης περίπτωσης, πρώτα πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή αυτής της παραπάνω αντικειμενικής προϋπόθεσης. Το Γραφείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ενημερώθηκε από τον ίδιο τον αιτούντα για τους λόγους καθυστέρησης. Για το απλό αυτό θέμα δεν βλέπω να υπήρχε ανάγκη για περαιτέρω διερεύνηση. Το μόνο που είχε να κάμει ο αιτών ήταν να εξασφαλίσει από την Κύπρο ένα ή δύο το πολύ πιστοποιητικά. Τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας είναι τέτοια που η εξασφάλιση των αποδεικτικών αυτών έπρεπε να ήταν εύκολη υπόθεση και να διεκπεραιωνόταν μέσα στους χρονικούς

30

35

40

περιορισμούς που θέτει η διάταξη στην οποία αναφέρθη-
κα. Κατά την απόφασή μου η απόρριψη του αιτήματος
για παράταση και η συνακόλουθη απόφαση για χορήγηση
5 σύνταξης από 1.4.85 δεν ήταν μόνο λογικά εφικτή υπό τις
περιστάσεις αλλά και ενδεδειγμένη.

Ο αιτών αμφισβήτησε επίσης την απόφαση του διευθυ-
ντή στο βαθμό που δεν αναγνωρίστηκε σαν συντάξιμη η
10 περίοδος μεταξύ 1959 και 1963 ως και η περίοδος από
1.9.74 μέχρι 31.1.80, που ασφαλώς ετέδρασαν δυσμενώς
στο ύψος της σύνταξης. Πρέπει όμως να λεχθεί στο ση-
μείο αυτό ότι για την πρώτη περίοδο το Γραφείο Κοινωνι-
κών Ασφαλίσεων αποδέχτηκε τα δικαιολογητικά του αι-
τούντος που, παρεμπιπτόντως, υποβλήθηκαν μετά την
15 άσκηση της προσφυγής. Και η περίοδος αυτή υπολογί-
στηκε τελικά σαν χρόνος ασφάλισης. Το γεγονός είχε σαν
επακόλουθο τον επανακαθορισμό του ύψους της σύνταξης
(βλέπε επιστολή του Γραφείου ημερ. 22.10.86 παράρτημα
5). Έτσι το μέρος αυτό του αιτήματος εγκαταλείφθηκε
20 και έπαυσε να αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής.

Το πρόβλημα για τη δεύτερη περίοδο, που αρχικά λή-
φθηκε υπόψη και συνυπολογίστηκε στον καθορισμό της
25 σύνταξης, γεννήθηκε κατά την εξέταση των ισχυρισμών
του αιτούντος που αφορούσαν τα χρόνια 1965 και 1966.
Τότε, όπως θα θυμόμαστε, ο αιτών απουσίαζε στην Αγ-
γλία για εκπαιδευτικούς λόγους. Είναι η θέση των καθ'
ων η αίτηση ότι για την παραπάνω περίοδο (1974-1980) το
30 Υπουργείο Παιδείας σαν εργοδότης δεν κατέβαλλε ασφα-
λιστικές εισφορές για τον απλούστατο λόγο ότι ο αιτών
είχε πάρει άδεια άνευ αποδοχών. Εν πάση περιπτώσει
δεν θα υπήρχε διαχωρισμός και σε περίπτωση ακόμη που
καταβάλλονταν κανονικά γιατί αυτό θα ήταν παράνομο
εφόσον ο αιτών δεν υπηρετούσε και δεν είχε απολαβές.
35 Έτσι η σύνταξή του αναπροσαρμόστηκε στα μειωμένα επί-
πεδα που αναφέρονται στην επιστολή τεκμ. VII ημερ.
7.3.86. Ας σημειωθεί ότι το επιχείρημα των καθ' ων έχει
σαν υπόβαθρο την πρόνοια του άρθρου 4(1) του νόμου.
40 Σύμφωνα με την πρόνοια αυτή η υποχρέωση εργοδότη για
καταβολή εισφορών υφίσταται μόνο για κάθε περίοδο ή
μέρος της που ένα πρόσωπο απασχολήθηκε σαν μισθω-
τός.

Πρέπει να παρατηρήσω ότι στο σημείο αυτό υφίσταται
αμφισβήτηση αναφορικά με τα πραγματικά περιστατικά.
Η άλλη εκδοχή, που πρόβαλε ο αιτών, βασίζεται κυρίως
στο περιεχόμενο του τεκμ. VII. Στην επιστολή αυτή ανα-
φέρεται ότι αντικανονικά καταβάλλονταν εισφορές για 5
την επίμαχη περίοδο και ότι το γεγονός βεβαίωσε με σχετι-
κή επιστολή του το Γενικό Λογιστήριο. Ο κ. Ιερείδης ανέ-
πτυξε την επιχειρηματολογία του με βάση και πλάισιο την
εκδοχή αυτή εκλαμβάνοντας και προβάλλοντας σαν δεδο-
μένο ότι πράγματι κατεβλήθησαν εισφορές για ολόκληρη 10
την αμφισβητούμενη περίοδο. Ο συνήγορος υπέβαλε ότι
υπήρχε νομικό κώλυμα για ανάκληση των εισφορών του
εργοδότη. Η ενέργεια των καθ' ων, για την οποία ο αιτών
δεν είχε γνώση, του στέρησε το δικαίωμα να αποταθεί για
προαιρετική ασφάλιση σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 15(1)(α) του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου 15
αρ. 41/80, με αποτέλεσμα να παραβλαφθούν τα συμφέρο-
νά του. Περαιτέρω και αν ακόμη συνέτρεχαν οι προϋπο-
θέσεις για ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξης τέ-
τοια ενέργεια δεν ήταν πλέον εφικτή μετά παρέλευση τόσο 20
μεγάλου χρονικού διαστήματος και ενώ στο μεταξύ δη-
μιουργήθηκαν δικαιώματα προς όφελος του αιτούντος.

Φυσικά τα επιχειρήματα αυτά έχουν σημασία και πρέ-
πει να εξετασθούν μόνο στην περίπτωση που η απάντηση 25
στο ερώτημα αν καταβλήθηκαν οι εισφορές είναι καταφα-
τική. Σχετικά με το εγερθέν ζήτημα η κα Φράγκου υπέβα-
λε εκ μέρους των καθ' ων ότι προϋπόθεση για την καταβολή-πίστωση εισφορών ατόμων που ανήκουν στη δημόσια ή
εκπαιδευτική υπηρεσία είναι δυνατή μόνο εφόσον υπάρ-
χουν αποδοχές. Στην συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, που 30
ο αιτών απουσίαζε με άδεια άνευ αποδοχών, δεν πιστώθη-
κε ούτε ήταν δυνατό να πιστωθεί με εισφορές από ανύ-
παρκτες απολαβές.

Έχω εξετάσει με τη μεγαλύτερη δυνατή προσοχή τα
στοιχεία του διοικητικού φακέλλου σε συνάρτηση με τα
έγγραφα που επισυνάφθηκαν στη δικογραφία. Πρέπει να
ειπωθεί ότι από την επιστολή του Γενικού Λογιστή (ερ.22)
δεν τεκμηριώνεται διόλου η εκδοχή που παρουσίασε ο 40
αιτών για καταβολή των εισφορών από το Υπουργείο
Παιδείας. Επισημαίνω επίσης ότι ο διευθυντής με την
επιστολή του τεκμ.VIII της 23.5.86 τον πληροφορεί ότι

5 ύστερα από έρευνα διαπιστώθηκε ότι το Υπουργείο πράγματι δεν κατέβαλε ποτέ τις επίδικες εισφορές. Και ο λογαριασμός εισφορών του αιτούντος που τηρούσε το Γραφείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων παρουσιάζει διακοπή για τη σχετική περίοδο. Από όλα τα στοιχεία συνάγεται ότι δεν καταβλήθηκαν οι εισφορές. Πρέπει ίσως να προσθήσω εδώ ότι η δήλωση του αιτούντος στην επιστολή του τεκμ. προς το Γραφείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων ότι 10 όντως το Υπουργείο Παιδείας πλήρωσε τις εισφορές του τις οποίες και αποπλήρωσε με δόσεις μετά την αφυπηρέτησή του, ελλείπει πρόσθετων αποδεικτικών στοιχείων, δεν ανατρέπει τα παραπάνω αδιάσειστα στοιχεία. Σχετική εν προκειμένω είναι η απόφαση του ΣτΕ 2258/ 70.

15 "Επαρκώς ητιολογημένη απόφασις απορρίπτουσα αίτημα αναγνωρίσεως ημερομισθίων επί τω λόγω ότι ουδέν έγγραφον αποδεικτικόν περί της πραγματοποιήσεως των στοιχείων υφίσταται, αι δε καταθέσεις των 20 υπό της ενδιαφερομένης προταθέντων μαρτύρων δεν είναι ληπτέα υπόψιν, ως μη συνεπικουρούμεναι δι' άλλων στοιχείων".

25 Ακόμη και η υπ' αρ. 2558/ 65 αναφορικά με το βάρος της απόδειξης:

30 "Το βάρος της αποδείξεως του αναγνωριστέου χρόνου ασφαλίσεως, φέρει ο ησφαλισμένος, υποχρεούμενος όπως προσκομίση τα αποδεικνύοντα τούτον στοιχεία".

35 Στη συνέχεια θα εξετάσω τις εισηγήσεις του κ. Ιερείδη που δεν συνδέονται άμεσα με το συμπέρασμα στο οποίο μόλις κατέληξα για τις εισφορές. Υπενθυμίζω ότι μετά την ανακάλυψη του λάθους ο διευθυντής προέβη σε ανακαθορισμό της σύνταξης που κοινοποίησε στον αιτούντα. Η ενέργειά του αποτελεί αναντίρρητα ανάκληση της αρχικής απόφασης - διοικητικής πράξης. Τη νομική φύση ενός τέτοιου διαβήματος επεξηγεί ο Π.Δ. Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, β έκδοση, 1984, παράγραφος 683, σελ. 40 236.

"Έκδοση πράξεως που 'τροποποιεί' προηγούμενη

αναλύεται σε ανάκληση της προηγούμενης και έκδοση νέας πράξεως με διάφορο περιεχόμενο. Για 'μεταρρυθμίσεις' ή 'αναθεωρήσεις' ισχύει το ίδιο".

Η πρώτη εισήγηση αφορά τη δυνατότητα ανάκλησης της αρχικής απόφασης για σύνταξη πριν εντοπιστεί το λάθος. Η θέση του αιτούντος είναι ότι η ανάκληση μετά πάροδο 15 μηνών, δηλαδή από 8.1.85 που έφθασε το όριο ηλικίας μέχρι την ειδοποίηση της 7.3.86, ήταν, κατά τους ισχύοντες κανόνες, ανεπίτρεπτη. Εν πρώτοις θα παρατηρούσα ότι η χρονική διάρκεια που επικαλείται δεν είναι ορθή. Η απόφαση λήφθηκε και κοινοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 1985, ενώ η τροποποίηση έλαβε χώρα στις αρχές Μαρτίου του επομένου έτους. Διέρρευσε, δηλαδή περίοδος 4 περίπου μηνών. Η νομολογία, κυπριακή και ελληνική, δεν μας δίνει ασφαλές κριτήριο από τη σκοπιά του χρόνου (βλέπε Πορίσματα ΣτΕ 1929-1959 σελ. 202 που παρέπεμψε η κα Φράγκου). Εδώ, όμως, η διάρκεια του χρόνου μεταξύ απόφασης και ανάκλησης δεν ήταν τόσο μεγάλη έτσι ώστε να δημιουργηθούν οικονομικές ή άλλες δυσμενείς συνέπειες σε βάρος του αιτούντος. (Δ. Π. Δαγτόγλου, ανωτέρω, παράγραφοι 703 και 704, σελ. 241-242). Κατά την κρίση μου η απόφαση αναθεωρήθηκε μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα και υπό τις περιστάσεις η ανάκληση ήταν επιτρεπτή και επιβεβλημένη.

Είναι περαιτέρω η υπόθεση του αιτούντος ότι για δημόσιους υπαλλήλους και εκπαιδευτικούς που λαμβάνουν άδεια χωρίς απολαβές χορηγούνται πιστώσεις για εισφορές στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όπως συνέβηκε στην περίπτωση του, για τα χρόνια 1964 μέχρι 1966 που δεν είχε απολαβές. Η σύντομη απάντηση είναι ότι κατά την κρίσιμη περίοδο ο αιτών δεν απουσίαζε με εκπαιδευτική άδεια, αλλά απλώς έτυχε άδειας απουσίας από τα καθήκοντά του. Ανεξάρτητα από αυτό δεν είναι νοητή οποιαδήποτε ρύθμιση έξω από τα πλαίσια που θέτει ο νόμος. Τη θέση αυτή υποστηρίζει η απόφαση του ΣτΕ 548/ 65:

"Επί περιπτώσεων υποχρεωτικής επικουρικής ασφαλίσεως τόσοσν το θέμα της καθόλου ασφαλιστικής σχέσεως , όσον και τα εκ ταύτης γεννώμενα θέματα, εν οίς και το της καταβολής και εισπράξεως των εισφορών,

ρυθμίζονται υπό κανόνων δημοσίας τάξεως, εφ' ων, πλὴν ρητῆς ἐν τῷ νόμῳ ἐξαιρέσεως, οὐδεμία συγχωρεῖται διάφορος ρύθμισις προερχομένη ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἢ συναινέσεως".

5

Ἐχω ἤδη αναφερθεῖ στο ἀρθρο 4(1) του νόμου. Η διάταξη προβλέπει ὅτι το στοιχείο που πρέπει να συντρέχει για να θεμελιωθεῖ καταρχὴν ἡ υποχρέωση του εργοδότη για καταβολὴ εισφορῶν εἶναι ἡ απασχόληση προσώπου σαν μισθωτοῦ για κάθε περίοδο εισφορῶν. Ἐτσι σωστά και νόμιμα, νομίζω, δεν υπολογίστηκε ἡ περίοδος 1974-1980 για σκοπούς συνταξιοδότησης.

10

15

20

25

30

Υπάρχει ἕνας τελευταῖος ἰσχυρισμὸς που προβλήθηκε και στο στάδιο των προφορικῶν αγορεύσεων. Ανακαθορίζοντας τὴ σύνταξη ὁ διευθυντῆς δεν ἔδωσε τὴν ευκαιρία στον αιτούντα ν' ἀκουσθεῖ στερώντας του ἔτσι τὸ δικαίωμα να αποταθεῖ ἐγκαιρα για προαιρετικὴ ασφάλιση σύμφωνα με τὸ ἀρθρο 15(1) του νόμου. Ὅπως σωστά υπέδειξε ἡ δικηγόρος των καθ' ὧν, μετὰ τὴ διακρίβωση των πραγματικῶν περιστατικῶν ὁ διευθυντῆς εἶχε ἀμεση υποχρέωση να ἀναθεωρήσει τὸ ὕψος τῆς σύνταξης χωρὶς να ἀναφύεται θέμα ἐκφρασης ἀπόψεων ἀπὸ τον αιτούντα. Ἄλλωστε σύμφωνα με τὴ διάταξη του εδαφίου I του ἀρθρου ἡ αἴτηση για προαιρετικὴ ασφάλιση προέρχεται ἀπὸ τον ενδιαφερόμενο και ὁ αιτῶν εἶχε κάθε ευκαιρία να αποταθεῖ για τὸ σχετικὸ πιστοποιητικὸ ἀπὸ τότε που συμπλήρωσε τὸ ὄριο ηλικίας, ὅπως ἐπράξε και για τὴν περίοδο 1981-1984 (βλέπε τεκμ. VI).

35

Για ὅλους τους παραπάνω λόγους καταλήγω στο συμπέρασμα ὅτι νόμιμα ὁ διευθυντῆς ἀπέρριψε τόσο τὸ αἴτημα για συνταξιοδότηση ἀπὸ 8.1.85 ὅσο και τὴν αξίωση να λογισθεῖ ἡ περίοδος ἀπὸ 1.9.74 μέχρι 31.1.80 σαν συντάξιμη. Ἡ προσφυγὴ ἀποτυγχάνει, ἀλλὰ ὑπὸ τις περιστάσεις δεν ἐπιδικάζω ἔξοδα.

Ἡ προσφυγὴ ἀπορρίπτεται χωρὶς ἔξοδα.